

David Bolton
Az Újszövetség alapvető jellegzetessége

1. rész: Mennyei természet

by David Bolton at christcenteredchristianity.com

Mindennek az alapja az, amit az Újszövetség különleges keretei között Maga az Úr akar cselekedni a népe között, valamint az Ő népe által. A Szentírás arra tanít minket, hogy Isten csak szövetségi keretek között beszél az Ő népéhez, és hogy a szövetség meghatározza a kapcsolat alapját és lényegét azok számára, akik Vele járnak. Nem lehet helyesen értelmezni az Istennel való kapcsolatunkat, ha eltekintünk annak az alapvető megértésétől, hogy az Úrral egy szövetségi kapcsolatban vagyunk. Ebben a tanítás-sorozaton meg fogjuk nézni az Újszövetség *lényeges jellemzőit*. Az első szempont, amit figyelembe kell vennünk: a „*mennyei természet*”. Ez az egyik alapvető jellemző, ami meghatározza Istennel való kapcsolatunk természetét és az Ő akaratát velünk kapcsolatban, amikor Vele járunk.

A KORÁBBI SZÖVETSÉGEK

Újszövetségi összefüggésben és azzal ellentétes módon, röviden hadd vizsgáljam meg a korábbi szövetségek alapvető jellegzetességét. Ha megvizsgáljuk Istennek *Noéval, Ábrahámmal, Mózással és Dáviddal* kötött szövetségeinek alapvető természetét, azt fedezzük fel, hogy azok - természetüket tekintve - elsődlegesen **földiek**. A *Noéval* kötött szövetségben Isten megígérte, hogy soha többet nem bocsát özönvizet a **földre**, hogy még egyszer minden életet elpusztítson. Az *Ábrahámmal* kötött szövetségben Isten Ábrahámnak **sok természetes leszármazottat** és egy **földi örökséget** (Kánaán) ígért. A *Mózással* kötött szövetség pedig egy **földi nemzetet** hozott létre, amit Isten saját tulajdonának tekint. Annak a szövetségnek velejárója volt a kőtáblába vésett és írott **földi törvények**, és egy **földi papság**. Amikor Izrael népe engedelmeskedett Isten parancsolatainak, akkor minden **földi áldásban** részesült. (Ha engedetlenségükkel bármilyen módon megtörték a szövetséget, akkor Isten rájuk bocsátott minden **földi átkot**.) A *Mózással* kötött szövetségnek való engedelmesség által Izrael népe örökségként elnyeri Kánaán **megígért földjét**. Annak érdekében azonban, hogy ez megtörténjen, nekik egy **földi háborút** kellett megvívni az ott lakó népek ellen. A *Dáviddal* kötött szövetségben Isten egy **földi trónt** és egy **földi királyság** létrehozását ígérte Dávidnak, ami örökké megáll. A **természetes leszármazottai** közül senki sem ülhetett fel a Dávid trónjára. Erre a trónra végül is az Ő **földi származása** szerinti, az **Ember Fia**, az Úr Jézus, aki Dávid Fia, **fog felülni, amikor megdicsőült testben visszatér, hogy uralkodjon** és kormányozza a **földet**. Mivel Isten szövetsége kapcsolatban van Dáviddal, ráadásként az Úr megalapította Dávid Városát, a **földi Jeruzsálemet**, mint Izrael fővárosát, és mint a legdicsőségesebb várost a **földön**.

Ezek a szövetségek, amelyek a maguk korában nagy fontosságúak voltak, történelmileg megelőzték az Újszövetséget. Ahogyan láttuk, ezek a szövetségek

természetüket és irányultságukat tekintve lényegében mind **földiek** voltak. Fontos, hogy megértsük az okot, hogy miért volt ez így.

“AZ ELSŐ EMBER FÖLDBŐL VALÓ”

A Krisztus eljövételét megelőző időben Isten egy külsődleges kapcsolatban volt Ádám fiaival. Ádámot ennek a *földnek* a porából teremtette Isten. “Az első ember földből való, *földi*” (1 Korintus 15:47). “*Földből való ember volt*” és “*amilyen a földi, olyanok a földiek is; ...*” (48. vers) Ádám *földből* való volt, és ezért minden leszármazottja is *földi*. Az Ószövetség időszakában Isten csak *földi szövetségeket* köthetett *földi emberekkel*. Ezeknek mindnek meg volt a maga célja, sőt természetét tekintve némelyiknek még örökkévaló is, azonban mind *földi* dolgokra irányultak.

“A MENNYEI EMBER”

“*Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.*” (1 Korintus 15:47-49)

Az Úr Jézus Krisztus eljövételével, a teremtett világban egy teljesen új emberi természet került bemutatásra: a “*második Ember*”. Ő nem csupán egy új „faj” képviselője volt porból elkészítve, a földi családfája szerint, hanem az Atya által a Szent Szellemtől született a *mennyből* és a kereszten megítélte a teljes ádami természetet. Jézus a feltámadása által a földi természetét *mennyeivé* változtatta. Ő most *Mennyei Ember*, és egy új *mennyei* „faj” képviselője. “... és amilyen **ama mennyei, olyanok a mennyeiek is...**” Tekintettel arra, hogy ez az új emberi „faj” a *Mennyei Ember mennyei valóságából* származik, ezért Isten be tudja vinni egy szövetségbe mindazokat, akik természetüket tekintve szintén *mennyeiek*. Ez volt mindig az Ő akarata.

“SZÖVETSÉG EGY NÉPPEL”

„*Ímé az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé! ... „megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, ...”* (Ézsaiás 42:1a, 6) Ézsaiás kijelenti, hogy az Atya az Ő Szolgáját, a Messiást adta, mint “egy **SZÖVETSÉGET** a népnek.” Az Úr Jézus Krisztus *Maga* a szövetség, akit az Atya adott. Ez a szövetség több mint egy kimondott eskü vagy valamiféle aláírt szerződés; hanem annak legteljesebb kifejeződése: egy Személy. Az Atya halálra adta az Ő Fiát, és a Fia feláldozásával egy új szövetséget adott nekünk. Az Újszövetség minden ígérete, gondoskodása, feltételei és áldásai, Ő benne öltének testet és kerülnek kijelentésre. *Jézus Krisztus Maga az Újszövetség legnagyobb, legteljesebb és legtisztább kijelentése, amit kaphatunk.*

Mivel ez a szövetség “*a mennyei emberben*” van kijelentve, ezért az Újszövetség természetét tekintve szintén *mennyei*. Az előző szövetségekkel ellentétben ez a

szövetség elsődlegesen nem földi, hanem *mennyei dolgokra* koncentrálnak, elsődlegesen szellemi dolgokhoz és az örökkévalósághoz kapcsolódnak. A “második ember” eljövételével egy új és teljesen másfajta szövetség lépett életbe. Amiben nem részesülhettek Ádám fiai, a *földi természetük* miatt, most „az utolsó Ádám” fiai részesülhetnek belőle, mert ők *mennyeiek*.

Nézzük most meg részletesebben ennek az Újszövetségnek a mennyei jellegét.

AZ ÚJSZÖVETSÉG MENNYEI JELLEGE

Az Újtestamentumban a Zsidó levél tanít legvilágosabban az új szövetségről. A legfontosabb téma, ami végig követhető az elejétől a végéig az a *mennyei jelleg*.

Jézus, az Újszövetségben Közbenjáróként és Főpapként van leírva:

„... aki minket bűneinktől megtisztítván, ül a Felsőnek jobbjára a **magasságban**,” (1:3) “... „Lévén annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az **egeken**, ...” (4:14) “Mert ilyen főpap illet minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az **egeknél** magasságosabb,” (7:26) „Fődolgozó pedig azokra nézve, amiket mondunk az, hogy olyan főpapunk van, aki a **mennyei Felső** királyi székének jobbjára ül, Mint a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.” (8:1-2) „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem **magába a mennybe**, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel;” (9:24-25).

Ennek az Újszövetségnek a Közbenjárója a *mennyben* uralkodik, mint Melkisédek rendje szerinti, örökkévaló Főpap. Az Ő szolgálata egy *mennyei oltár* előtt a *mennyei sátorban* történik, egy *mennyei trónon*, a *mennyei Jeruzsálemben*. A korábbi szövetségektől eltérő módon a Közbenjáró, a Főpap, az Oltár, a Sátor, a Trón és az Újszövetség Városa mind *mennyeiek* és nem földiek.

Az Egyház és annak elhívása hasonlóképpen *mennyei* kifejezésekkel vannak leírva:

“... sok fiakat vezérelvén **dicsőségre**, ...” (2:10) “Annak okáért szent atyafiak, **mennyei elhívásnak** részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra,” (3:1) “Így azonban **jobb** után vágyódnak, tudniillik **mennyei** után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost.” (11:16) „Hanem járulatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a **mennyei Jeruzsálemhez**, és az **angyalok** ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a **mennyekben**, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobban beszél, mint az Ábel vére...” (12:22-24)

A Zsidó levél elsődleges célja bemutatni azt, hogy mennyivel “jobb” az Újszövetség az Ószövetséghez képest. Az egyik legfontosabb kijelentett jellemző ebben a levélben, ami “jobbá” teszi az Újszövetséget, az a *mennyei irányultság és- jellegzetesség*.

A Zsidó levélen kívül az Újszövetség máshol is kijelenti, hogy az Újszövetség áldásai és öröksége természetüket tekintve szintén *mennyeiek*: “Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki **megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban,**”(Efézus 1:3); “ Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való **feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra**”. (1 Péter 1:3-4) A korábbi szövetségek *földi áldásai és öröksége* csupán árnyékai és előképei voltak az Újszövetség *mennyei áldásainak és örökségének*.

Ószövetség törvényét az Újszövetséggel összehasonlítva a *mennyei és földi* közötti különbségen túl van egy további különbség. Az Ószövetség törvénye kőbe volt vésvé és pergamenre írva. Akik engedelmessé akartak a törvénynek valami földinek kellett engedelmessé válniuk. Az Újszövetség idején a törvény a szívünkbe van írva a *mennyből* elküldött Szellem által. Az “élet Szellemének törvénye van bennünk, a Krisztus Jézusban”, ami arra indít minket, hogy az Ő parancsolatait megtartsuk. (Róma 8:2 és Ezékiel 36:27) Egy mennyei élet elnyerése tesz minket igazakká és nem a törvény földi betűje.

Az Újszövetséggel kapcsolatosan azt is lehet még mondani, hogy a *hadviselés* természete szintén *mennyei*. “Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a **magasságban** vannak.” (Efézus 6:12) Isten népének az Ószövetség idején természetes szinten vívott harca, az Újszövetség idején vívandó mennyei harcának földi előképe volt.

A MENNYEI JELLEG LÉNYEGES ISMERTETŐ JEGYE

Ebből a rövid áttekintésből is láthatjuk, hogy az Újszövetség a korábbi szövetségekből egy teljesen új jellegű szövetségbe visz be bennünket. Fontos megértenünk az Újszövetség *mennyei jellegét*, hogy megérthessük az Úr szívét és szándékát az Ő népe felé a jelen körülmények között. Tekintettel arra, hogy az Újszövetség lényegében *mennyei*, Isten újszövetségi népének szintén magán kell hordoznia a *mennyei jelleg* lényeges ismertető jegeit.

Pál a Kolossé 3:1-3-ben arról beszél, hogy nekünk személy szerint másmilyeneknek kell lennünk: „*Annak okáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafel valókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, az odafel valókkal törődjétek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.*” Sokkal többre becsülve a mennyei dolgokat, mint a földieket a szívünk és a gondolataink folyamatosan a mennyei dolgok iránt kell, hogy

vonzódjanak, azokhoz kötődjenek, azt keresve, hogy a mennyei pozíciónkból adódóan, hogyan éljük le az életünket a Krisztusban.

A Kolossé 3.5 arra figyelmeztet minket, hogy “öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat...” és az 1 János 2:15 pedig arra, hogy “ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak.” A szívünk vágyait folyamatosan mennyei védelem alatt kell tartanunk, hogy “az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” törekedhessünk (Filippibeliek 3:14).

Az Egyháznak a közösségi megnyilvánulását tekintve szintén a *mennyei ember mennyei természetét* kell kiformálnia, az Újszövetség szerinti *mennyei természetűvé* átalakulva. Az Egyház jellege, kiformalódása, irányultsága, célja, értékei, élete, működése és vezetése *onnan felülről* és nem e világból való kell, hogy legyen. Krisztus testének olyan gondoskodó egységnek kell lennie, ami teljesen különbözik minden mástól, ami ezen a földön létezik. Amiként Krisztus nem e világból való, úgy az Egyház sem. Amikor megtestesíti és kinyilvánítja magát az ő valódi mennyei természete szerint, akkor Isten királyságának kifejeződésévé válik “*a földön, mint ahogyan az a mennyben van*”. Ez az Újszövetség közösségi megnyilvánulása.

Ha az Egyház szemléletmódja, kifejezőmódja, természete és/vagy jellemzői bármilyen módon a világra jellemző földi dolgokhoz kötődnek, akkor az Egyház nem tudja megfelelő módon megtestesíteni és kifejezni Krisztust, a mennyei embert, és így az Újszövetséget sem. Ha az Egyház ennek a világnak az értékeit, útjait, módszereit és kifejezőmódját ragadja meg, akkor titokzatossá, sőt Krisztus keresztségének és Isten mennyei tervének ellenségévé válik. Az Egyház sosem elégedhet meg azzal, hogy az Úrnak egy földhözragadt értelmezését tegye magáévá. Csak a *mennyei ember* szerinti, új szövetség-szülte kifejezőmód lehet az Úr szíve szerinti válasz, amivel az Egyház eleget tud tenni örök elhívásának.

Amikor megvalljuk az Ő Nevét, elsősorban azt kell keresnünk, hogy megismerjük ezt a *mennyei embert*, és hogy válaszoljunk az Ő *mennyei hívására*. Mind egyénileg, mind az Ő gyülekezetének közösségi kifejezőmódjaként, a *mennyei jellegnek* ezt a lényeges jellemzőjét kell magunkon viselnünk, Jézus Krisztushoz, az utolsó Ádámhoz hasonlóan, aki *Maga* az Újszövetség.

Forrás: <http://christcenteredchristianity.com/other-writings/the-essential-character-of-the-new-covenant-part-1-its-heavenly-nature/>

* * *

Fordította: Abonyi Sándor

Hungary, Jászberény, 2013-04-24